

עידו כהן
תשנ"ב - תשע"ב
2000-2019

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים
משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן
ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים
את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות
על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים :
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה- משרד החינוך
ארגון יד לבנים
ביה"ס המסורתי ע"ש פרנקל
המכללה לחינוך ע"ש דוד ילין

כתיבה ועריכה התלמידים: תמר ירמיהו והדר שחר מביה"ס המסורתי ע"ש פרנקל
לווי הנחייה פרח ההוראה: מירב מרדכי מהמכללה לחינוך ע"ש דוד ילין

מוקדש לזכרו של טוראי עידו כהן ז"ל 2000-2019

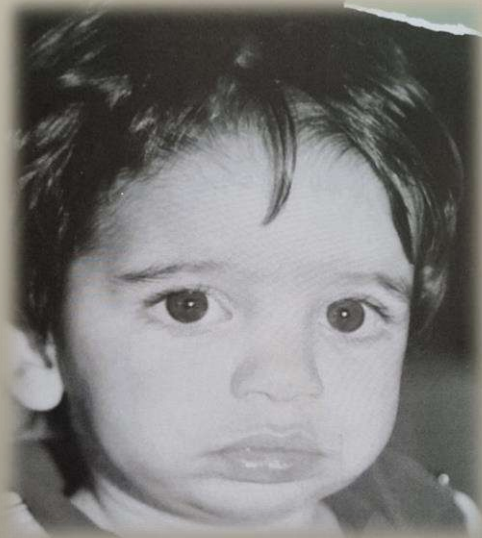
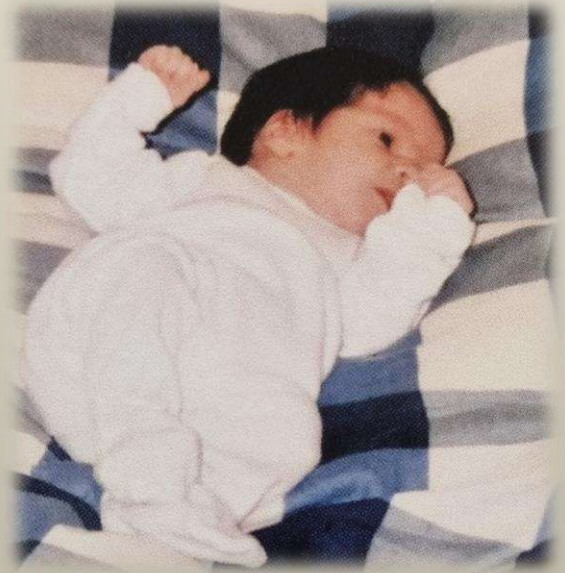
**"תמיד תהיה לי מלך העולם
תמיד עם החיוך הכי מושלם"**

ילדות

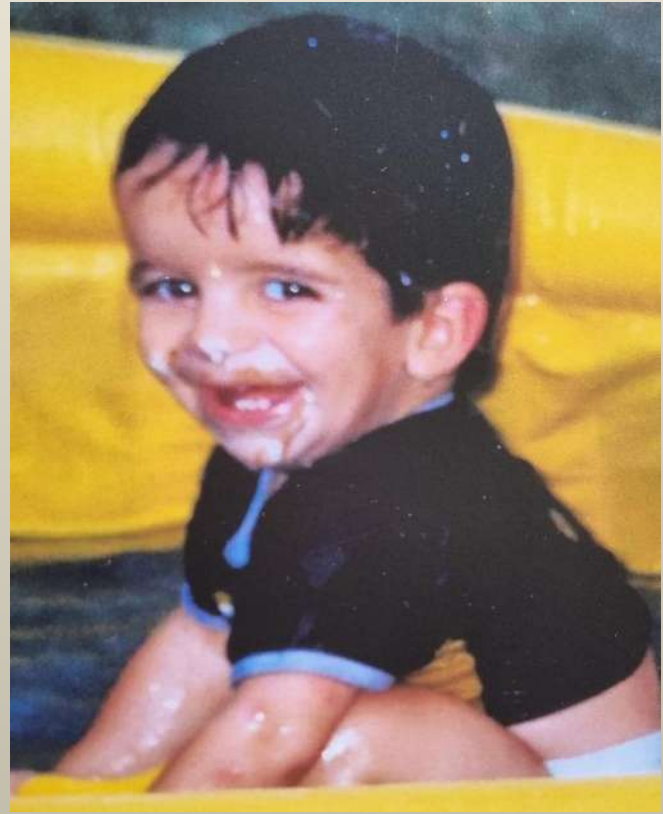
קורות חייו של עידו

עידו הוא בנם של גיתית ודניאל כהן,
נולד בירושלים ביום ב' בשבט תש"ס, 9/1/2000
הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות: אביב, ניצן ונועה.

עידו נולד בבית החולים הר הצופים, בירושלים
כולם התפעלו מעיניו הטובות והחיוך המלאכי.

המתיקות והחיוך נשארו לאורך השנים

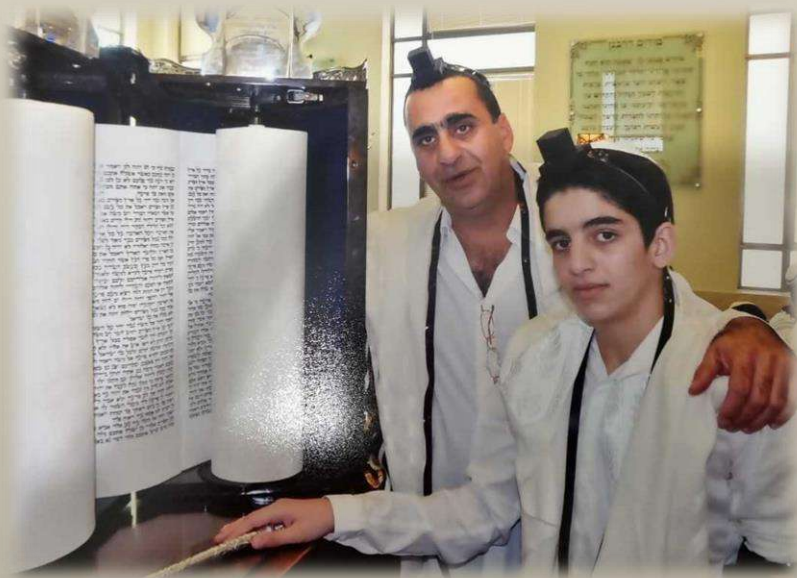
עידו חלם מגיל צעיר להיות חייל קרבי

בינואר 2013

עידו חגג את בר המצווה

חגיגה בלתי נשכחת

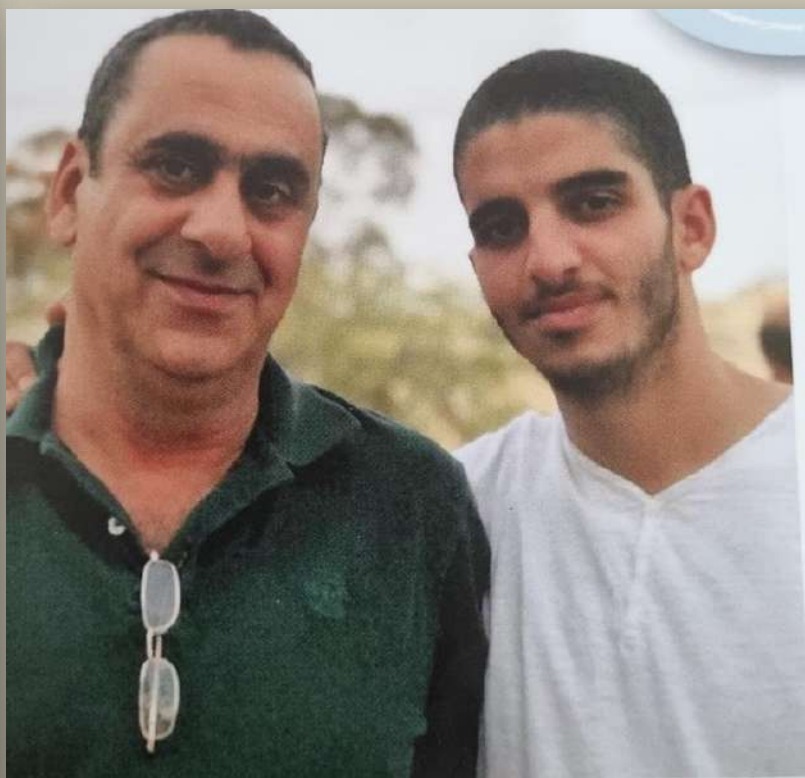
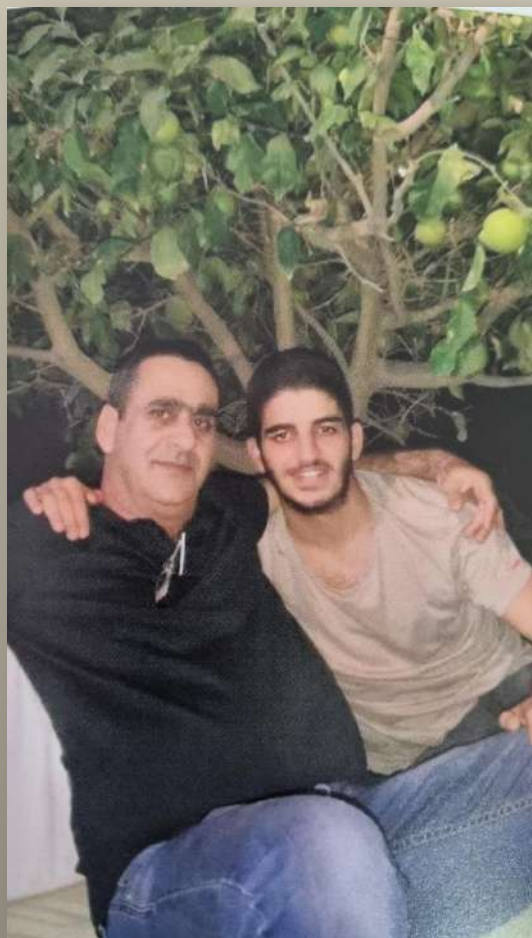
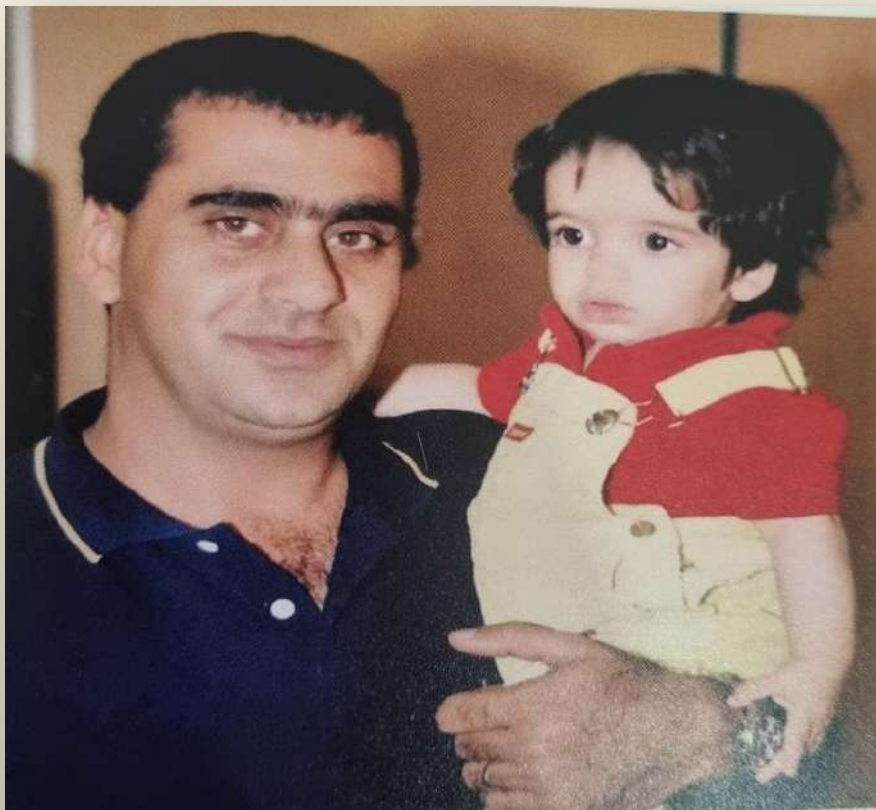
**"תשמור על העולם ילד
יש דברים שאסור
לראות..."**

**עידו ואמא גיתית,
אהבה ללא גבולות.**

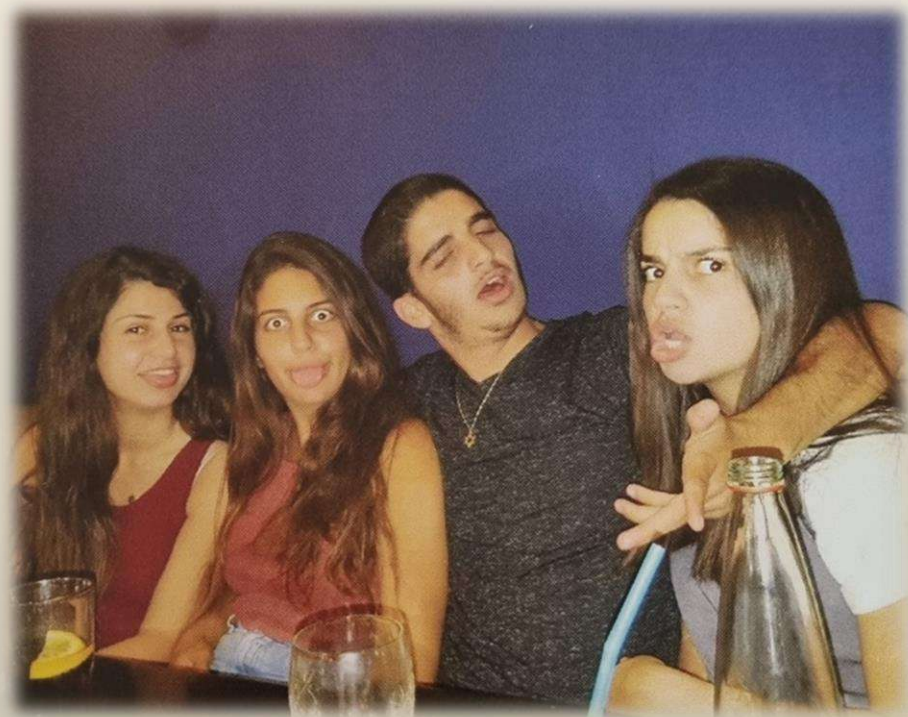
**בין עידו לאביו דני
היה קשר חם, אוהב,
תומך ומלמד.
הם אהבו לדבר על
נושאים ברומו של
עולם ומצד שני לרקוד,
לשמוח ולשתות בירה
יחד.**

**עידו עם אחיותיו אביב, ניצן ונועה
אותן הוא כה אהב, והן העריצו אותו עד בלי די.**

**האחיות
המדהימות של
עידו ידעו להנות,
ולצבור המון
חויות יחד.**

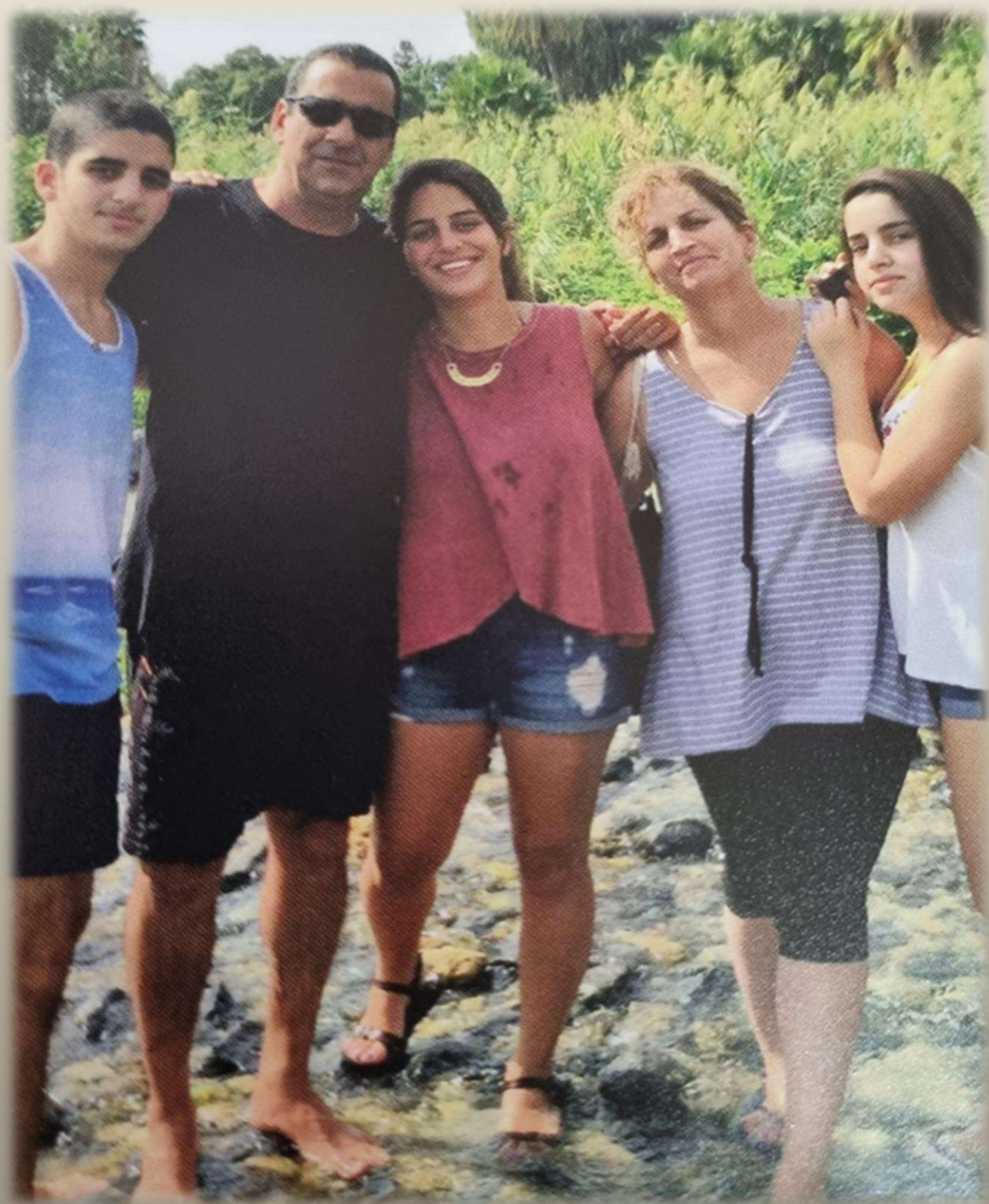

זמנים טובים שהיו, ואינם עוד....

**משתגעים על
הספה בבית**

במשפחת כהן שותים בירה מגיל צעיר

עידו גדל והתחנך בירושלים. למד בבית הספר היסודי ממלכתי בפסגת זאב. בחטיבת הביניים והתיכון למד בבית הספר 'המסורתי' בשילוב מגמת ערבית.

בדרך למסיבת הסיום של כיתה י"ב

בכניסה לבית הספר ה'מסורתי' במסיבת הסיום

עידו היה נער שמח, מלא בצחוק ושמחה,
חברותי מאוד ומוקף בחברים.
בבית הספר 'המסורתי' עידו היה חלק מחבורה
שמנתה עשרה חברים קרובים,
אשר הרבו ללמוד ולבלות יחד.

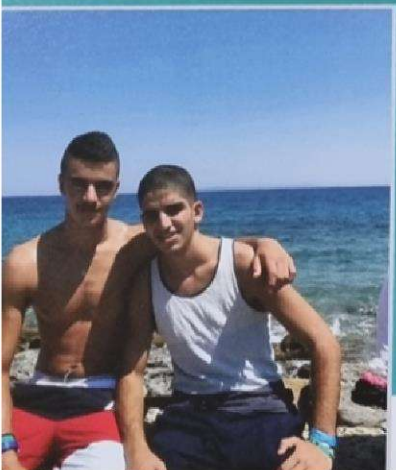
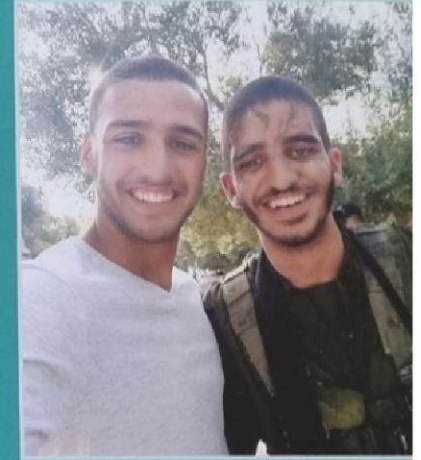

האיחוד לתמיד אוהבים אותך חבר ❤️

האיחוד שהם כח מטורף

תמונות עם חבריו הטובים של עידו

אביעד, ערן, אופז, יובל, זיו, גיא, עומר, עידו ויותם.

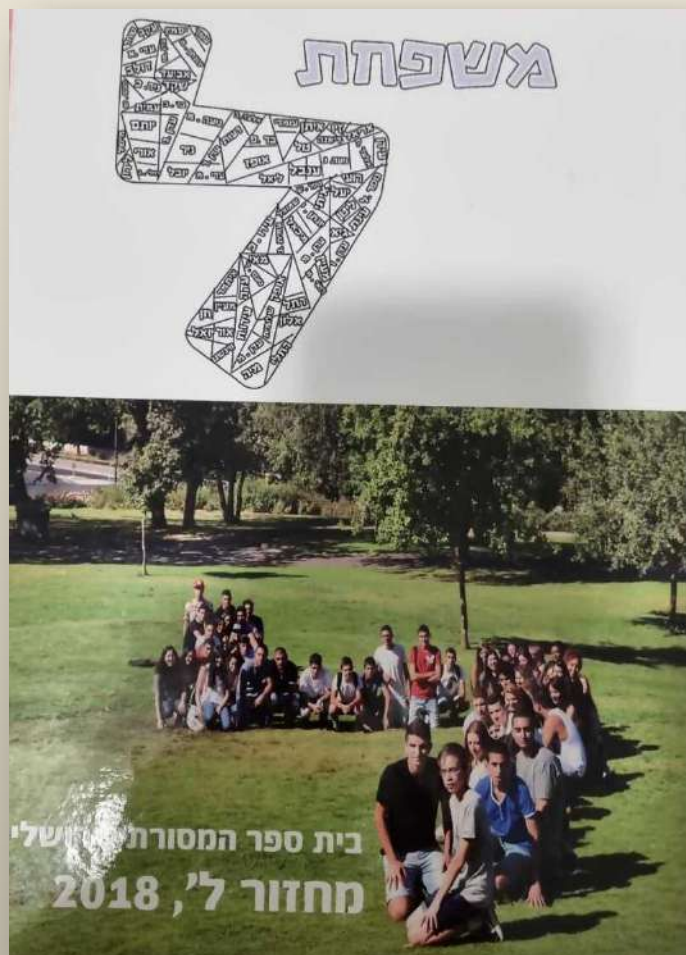
רגעים טובים ובלתי נשכחים

טיול שנתי בית ספר ה'מסורת' 2018

מתוך ספר המחזור של מחזור ל' בית הספר הימסורתי, ירושלים

עידו שלנו בלי בושה בהפסקות מרקד,
ועל המזגן בכיתה הוא תמיד משתלט.
על החומר "מתארגן" דקה לפני
המבחן,
ובכל זאת את רחל עוקף בלי שום
בלאגן.
בראש קטן הוא לא מתאפיין,
יופי כמו שלו לא ניתן לדמיין.
מאחלים לך שתהיה ל - ראש ולא
לזנב,
ושאת החיים תמיד תאהב.

מכינה קדם צבאית

בסיום התיכון עידו בחר ללמוד במכינה הקדם
צבאית "דרך ארץ" בניצנה.
גם שם היה מוביל חברתי וכבש את לב כולם.

מכינה "דרך ארץ" – מחזור ח'

עידו גדל על אהבת הארץ ,
והיה לו קשר חזק למסורת ישראל .

מתוך ספר מחזור של מחזור ח' במכינת 'דרך ארץ'

עידו כהן

נולד ב- 09/01/2000

מספר טלפון: 054-263-3726

התכונה שהענקת למכינה היא ערכיות .
אתה עומד על הערכים העקרונית והאמונה
שלך ותמיד כיף לשמוע אותך מדבר
חוכמות. בדרכך שלך הבאת את ערך
השמחה שמאפיינת אתך כלכך ודאגת
שהמורל תמיד יהיה גבוה.
הערכים האלה שאתה דבק בהם ורואים
כמה שהם חשובים עבורך הופכים אותך
למי שאתה והוסיפו לנו צבע מיוחד למכינה.

המכינה בשבילי היא בית שני. מקום בו מצאתי חברים שהפכו מהר מאוד
למשפחה! המקום בו אני מתפתח, לומד, מכיר את החברה הישראלית
ומחזק את

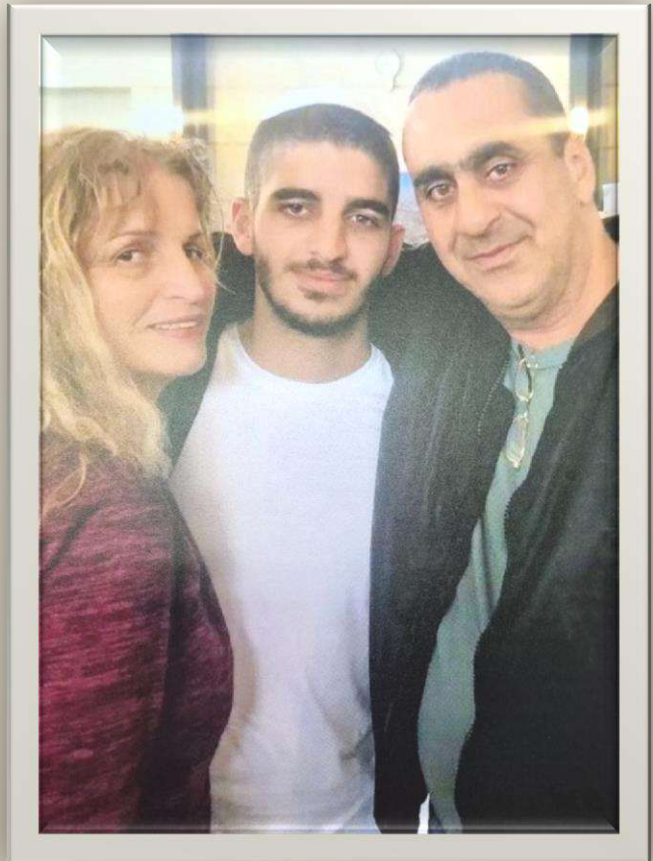
הזהות היהודית שלי.

במכינה למדתי את הארץ דרך הרגליים במלוא המשמעות,
טיילתי בכל פינה וטיפסתי כל הר,
עשיתי זאת עם משפחה אחת גדולה-דרך ארץ ניצנה!

25.3.2019
הגיוס לצה"ל

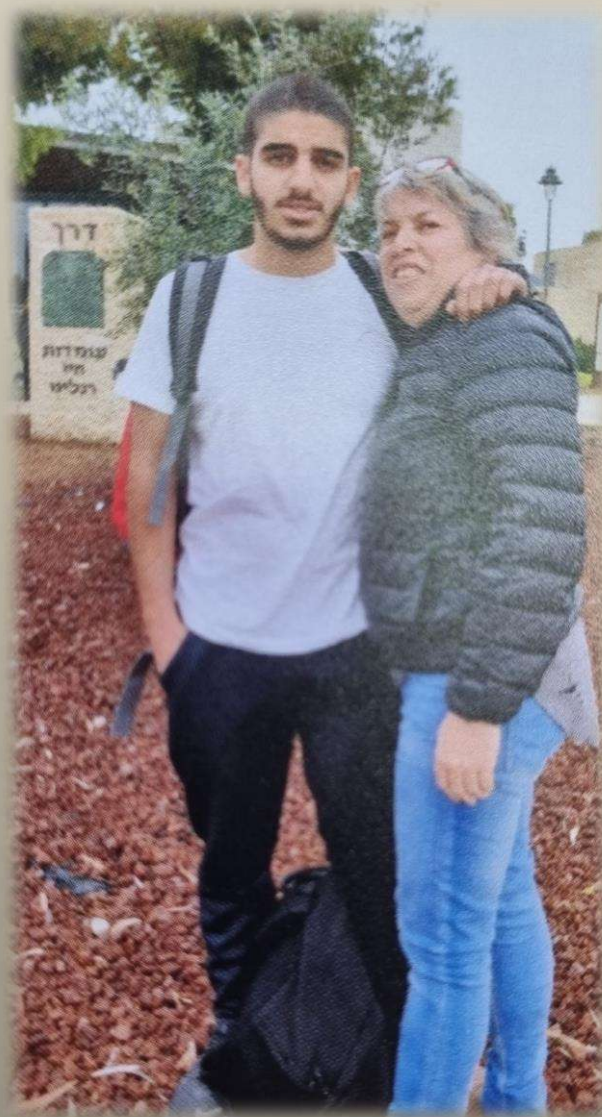
רגע לפני לבישת מדי צה"ל

**אי אפשר להתגייס
בלי חיבוק החם של סבתא**

חיבוק מדודה הגר

חיבוקים ונשיקות בלתי נשכחים עם האהובים

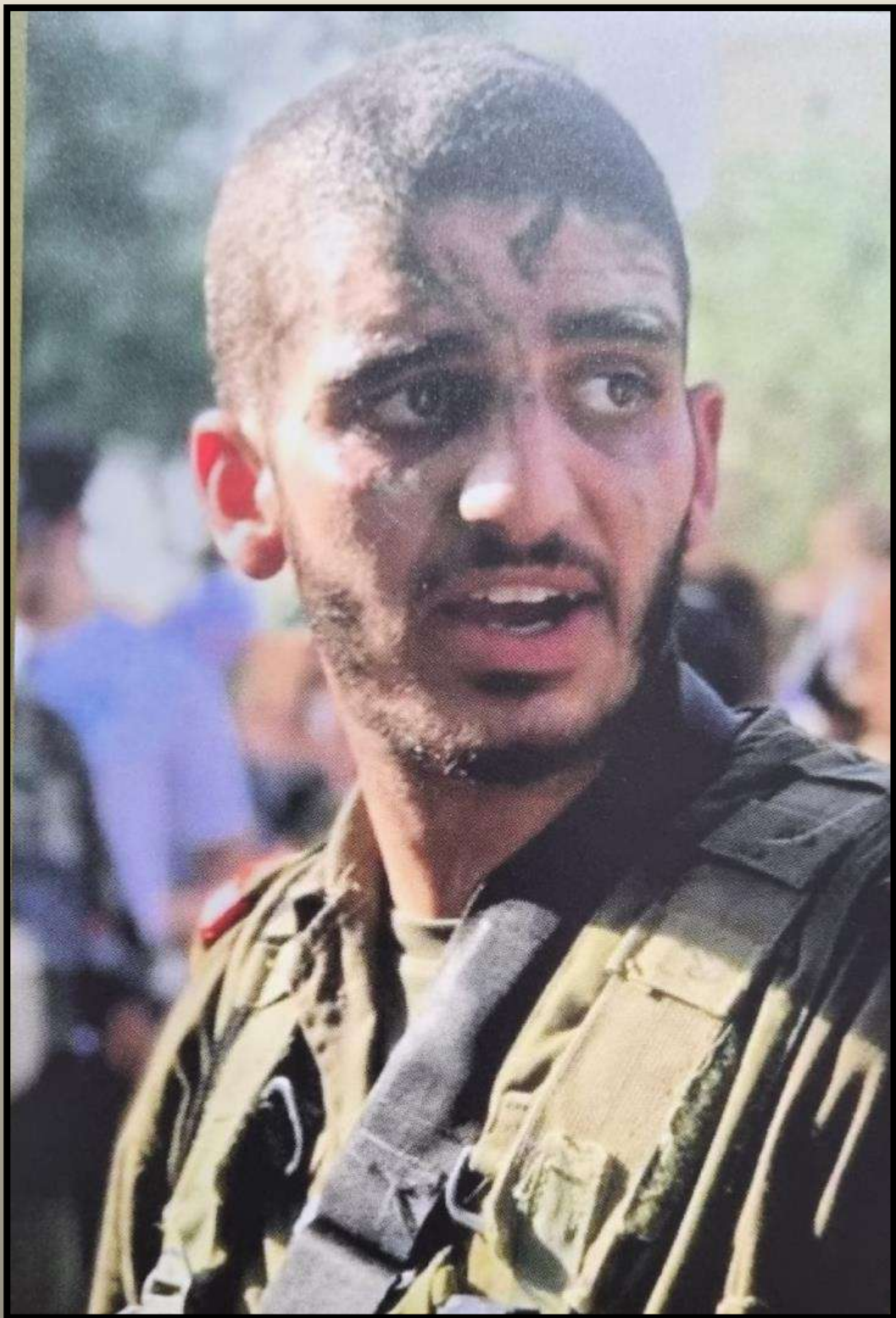

עידו שירת בחיל השריון .

הוא הצטיין בשירותו, וקיבל ציונים גבוהים בכל
המקצועות שלמד.

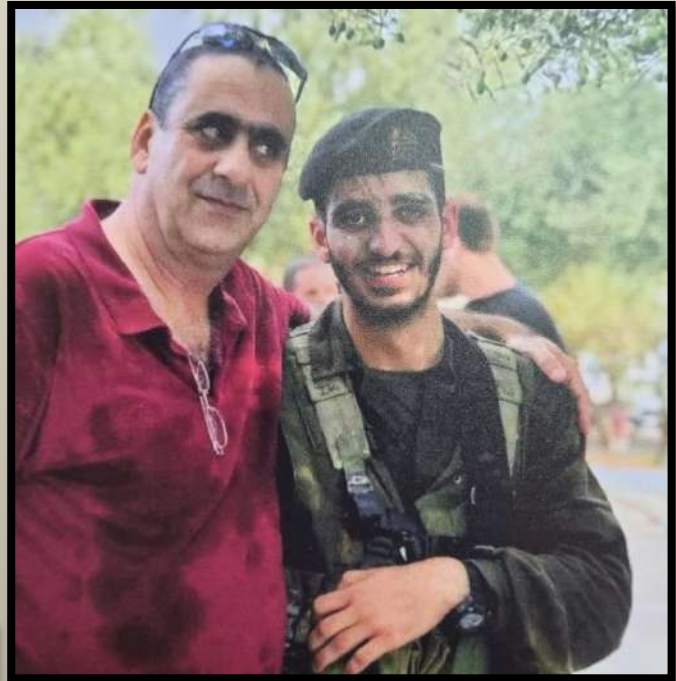

**במסע הכומתה היה כרגיל ראשון,
עם דגל ישראל ביד ודאגה לכולם.**

גאווה להורים

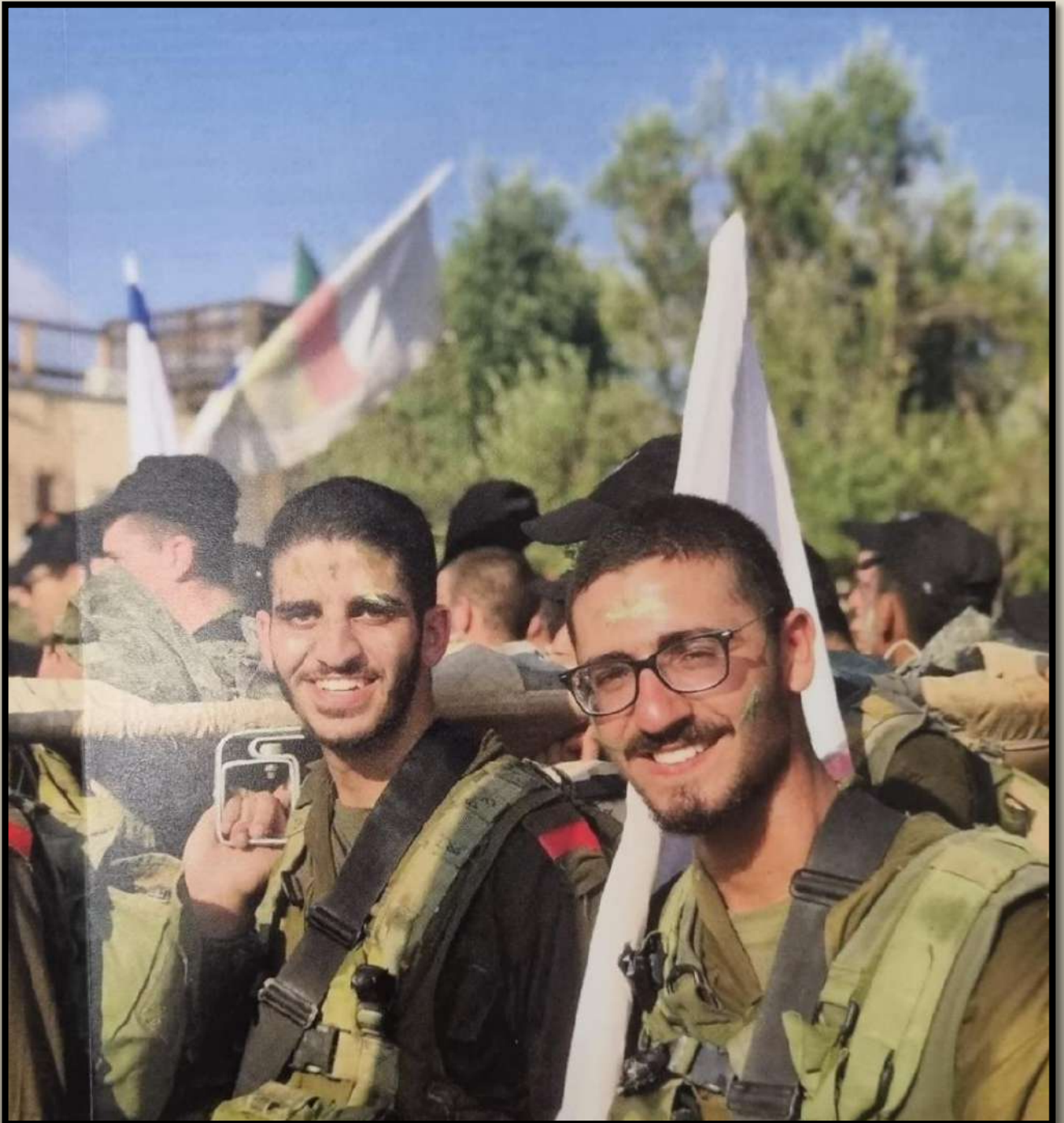

**סיום מסלול,
וחיבוק מהאחיות
האהובות והיקרות.**

עידו ועומר

עידו התגייס יחד עם עומר, חברו הטוב מבית הספר,
ויחד הם סיימו את המסלול.

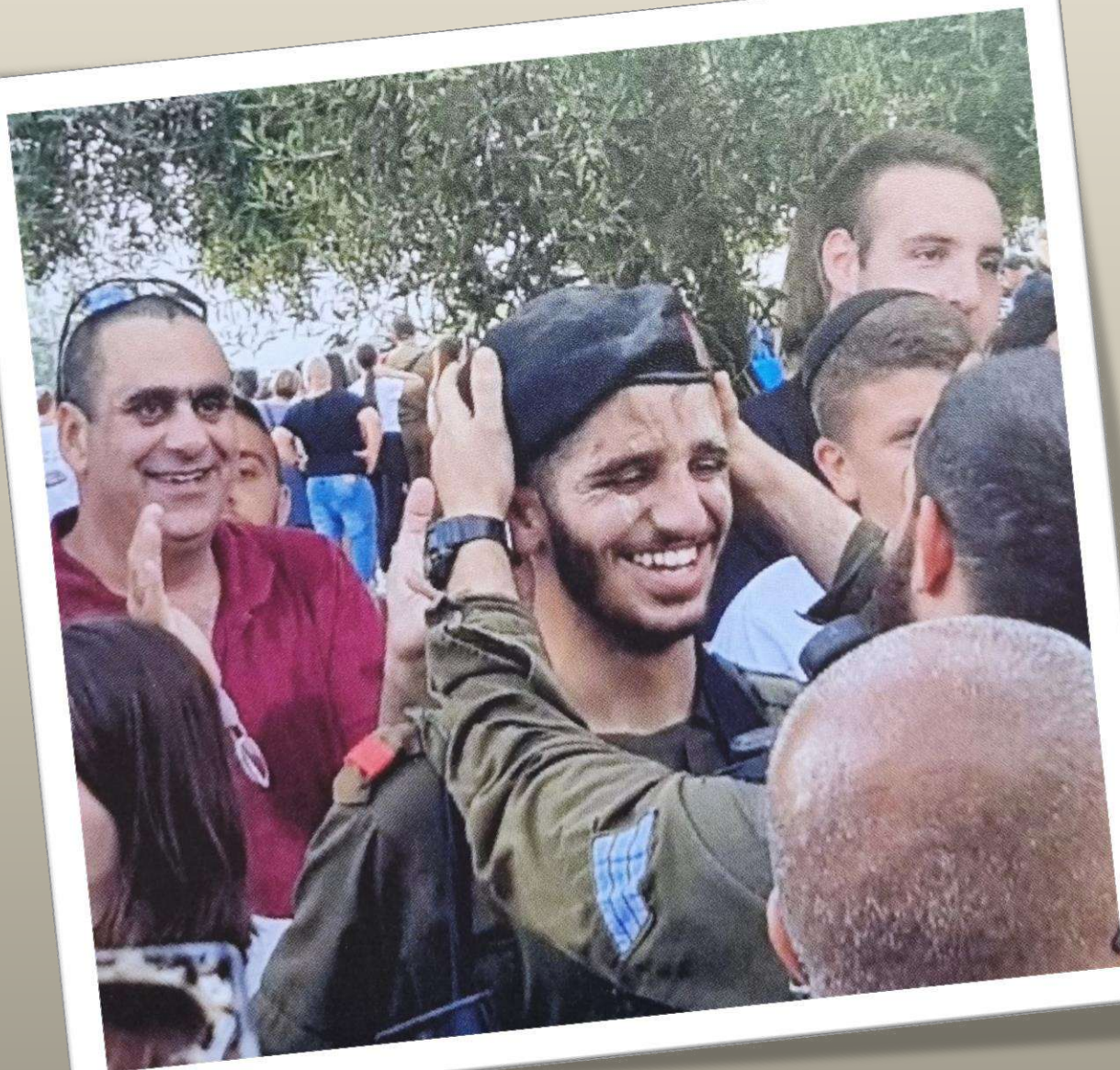

אחוות לוחמים

בסיום מסע הכומתה

עידו מקבל מהמפקד את הכומתה שלו,
רגע מרגש ובלתי נשכח.

מאז שעידו

איננו

**מכתבים והספדים שנכתבו לעידו
לאורך השנים מהמשפחה והחברים**

אביב אחותו הבכורה של עידו

24.7.19

שבוע של סוף

שבוע שאתי כמעט עזיק שחכת בלי להיפרד
שבוע שאתי כמעט על עצמי שלא הייתי איתך כרגילה
שבוע שאתי מאשימה את עצמי איך לא ראית את הקושי שלך ואיך לא עזרת
שבוע שאתי משה לעבר עזיק בלשון עבר ולא מלפניו
שבוע שאתי רטוח קמעות וסראונים שלך בלי סוף ולא מאמינה
שבוע שאתי מספרת אצה בן אדם הייתי ולא יעזבו המילים
כי מ שלל הכיר אותך המסיד

שבוע שאתי רוצה להיות חברה בשביל המשפחה, אבל גם מתפרקת לפעמים
שבוע שאתי רוצה שתבוא לחבק, לנשק, להצחיק, לשיר ואפילו להזיק כמו שאהבתי
שבוע שאתי קמה בכל יום ומתפללת שאתי קמה מהמטוט הזה
שבוע של סוף שלל נאמר!

אחי הקטן,

אתי מבלעדיך שלל הייתי גם בשבילך מספיק

אתי מבלעדיך אתי בעצמי בך

אתי מבלעדיך שחכת מהלואם בעצמך הלו

אתי מהלואה רק שאמשה הלו בדי אשור לו המשפחה שלנו

כמה שיותר קרובה ואיך שהייתה לפני הסוף הזה

אתי אהבתי אותך ומתעצבנת

אתה חסר

אחורק הזמנה

אביב

ולו הקמנו האחרונה אלי!

ניצן אחותו של עידו

ילד של אבא על מה אתה חושב?
מה כואב לך בלב?
איפה הייתי? שאלה שמלווה אותי כבר שבעה לילות,
למה לא התקשרתי לאחל שבוע טוב?
למה לא הייתי בבית ברגילה שלך?
למה פעם אחרונה שנפגשנו התווכחתי איתך?
למה לא הייתי מספיק בשבילך?
למה לא קראתי מה עובר עליך??
אני רוצה להצטער ולהגיד לך שזה לא יקרה יותר, שאני מעכשיו כל כולי שלך..
עידו, דודי שלי, אח אחד ויחיד, כל כך מיוחד-

אני כועסת עליך, שהשארתי אותי בעולם בלעדיך, שאתה מצפה ממני להרים את הראש ולהמשיך בחיים, בלי הילד שלי, הנשמה שלי. אני יושבת בחדר ומדמיינת אותך נכנס עם מוזיקה ורוקד ואוטי מצטרפת אליך בריקודים ושטויות שכל הבית שומע, מדמיינת אותך חוזר מבילוי עם החברים ונכנס אליי ב3 בלילה רק בשביל להציץ ולחבק אותי, מדמיינת את ארוחת שישי שתקריא את ברכת המזון ותסתכל עליי עם חיוך, נזכרת איך כמעט בכל פעם שהיית בבית דאגת שנעשה משהו האחים, היית אומר לי "מה נהיה ניץ? נלך לשבת לשתות איזה בירה?" וכמעט כל פעם זה באמת קרה ויכולנו לשבת ולדבר על הכל על החיים, ועל שטויות. אז איפה אתה? בא לי שתבוא איתי לשתות בירה, רק תגיד איפה ואני אגיע, איפה אתה???

כשטסתי לטיול הגדול לרגע לא חשבתי שאפספס את התקופה האחרונה בחיים שלך, דיברתי עליך בלי סוף, כשהתגייסתי לא האמנתי שאני לא שם, שהייתה לך השבעה כעסתי שאני עוד לא שם, וכשהגעתי למסע כומתה שמחתי כל כך ורצתי אחריו בגאווה, לראות אותך עם מדים הייתה הרגשה מוזרה, בכל זאת אתה הקטן שלי אבל עיניי נצצו כשהעניק לך המפקד את הכומתה האישית שלו, ראיתי גבר. מלך. חייל רציני. חבר למחלקה, אהוב מוביל ומצחיק.

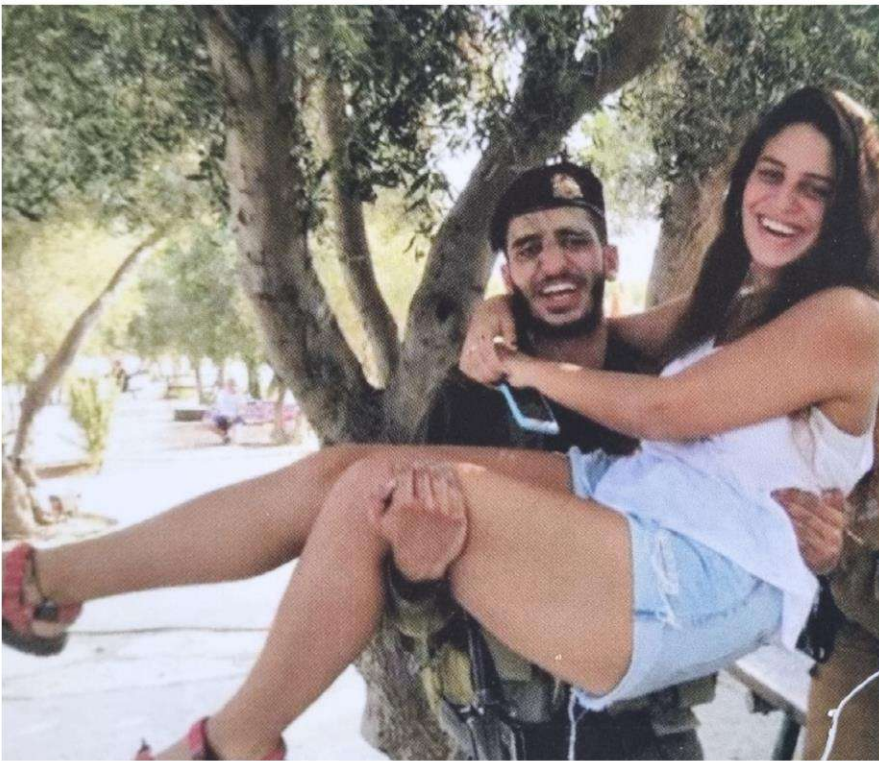
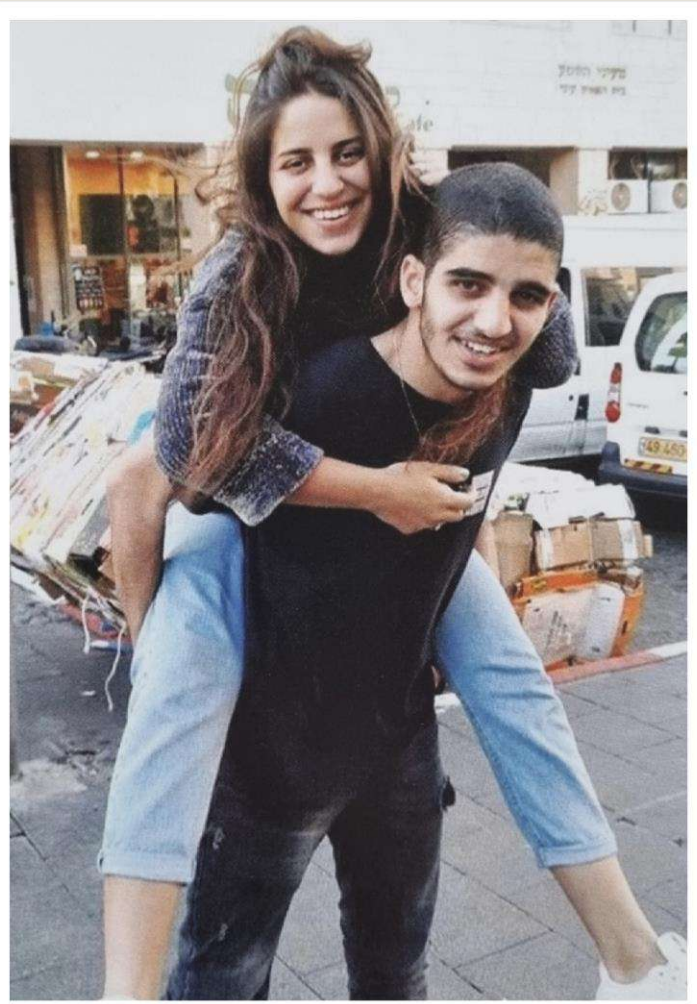
לראות סרטונים שלך זה לשבת ולצחוק, עכשיו זה נהפך לצחוק שהופך מהר מידי לבכי. חשוב לי שידעו שעידו היה ילד שמח! עידו אהב את החיים! עידו חיך כמעט 23 שעות ביממה, עידו היה הלב של המשפחה שלנו, עידו הגבר שהייתי מאחלת לכל אחת, עידו חכם בצורה בלתי רגילה, עידו קורע מצחוק, עידו רגיש בצורה נדירה, עידו אמיתי, עידו דואג למדינה, עידו עומד על שלו, עידו הגיבור שלי, עידו היחיד שהבין מה עובר עליי רק ממבט אחד, ועכשיו בלי המבט הזה הגוף שלי נשבר.

נכשלתי בקרב על הנפש שלך ואני אצטער על זה כל החיים, החבר הכי טוב שלי, כמה שאתה חסר, בעצמות, בראש ובלב, לא חשבתי שנהיה אחים שיתגעגעו אחד לשני כל החיים. תשמור על עצמך.. אני אנסה לשמור על אבא, אמא, אביב, נועה ועל כל המשפחה, מבטיחה שאנסה.

כי עליך לא הצלחתי לשמור
היית לי עולם ומלואו והעולם שלי נשאר ריק.

ניצ
(24.7.19)

נועה האחות הקטנה

יום הזיכרון.

יום הזיכרון הראשון אחרי שכיכ הרבה זמן לא דיברנו, הרגשות מעורבים ואני לא מצליחה להבין מה אני מרגישה, לא מצליחה להאמין. רק שני דברים עוברים לי בראש, שני ימי הזיכרון האחרונים שזכיתי להיות לידך. האחד לפני שנתיים, אתה, חברות שלי ואני מצטופפים בטקס בין מאות אנשים בארמון הנציב, פתאום הלכת לאחור, הלכתי אחרייך אחרי כמה דקות והיית כבר מלא בדמעות, הדמעות התחילו לזרום ברגע שראיתי אותך חיבקת אותי חזק, כמו שתמיד היית מחבק, רק הפעם זה היה חיבוק מלא זיעה, בכי, פחד ובעיקר אהבה. חיבוק שהייתי עושה בשבילו הכל כדי להרגיש אותו שוב.

כשחזרתי הביתה התקשרתי לחברה שלי, ושיתפתי אותה כמה שהיה קשה הטקס, ואני זוכרת ששאלתי אותה איך האנשים האלה ממשיכים, איך האנשים שאיבדו את היקר מכל, ממשיכים בחיים בזמן שאנחנו מתעסקות בשטויות? איך אפשר?

והיא ענתה לי "אין מה לעשות
החיים חזקים יותר".

אולי הסיפור שונה, אבל אני לא
מצליחה להאמין ולהבין שאני
באותו מצב, אחרי השיחה
שהייתה לפי שנתיים אני גם
צריכה להמשיך בחיים ולהבין
כמו שכולם אומרים שהחיים
יותר חזקים, שהחיים יותר

חזקים מזה שאתה לא איתנו ?
יום למחרת, כתבת לי משהו
אישי בנינו, על כמה שאתה גאה
ללכת לשירות קרבי, וגאה
לשמור על המדינה אבל שאתה
רק חושב כל הזמן על מה יקרה
לנו אם יקרה לך משהו.

השני, היה בדיוק לפני שנה,
הגעת לבית הספר שלנו, כבוגר
על מדיום עם חיוך מרוח על
הפנים. היית גאה, גאה לעמוד
על מדיום איפה שהתבגרת.

בסוף הטקס נפגשנו ברחבה של
בית הספר איפה שיש לנו

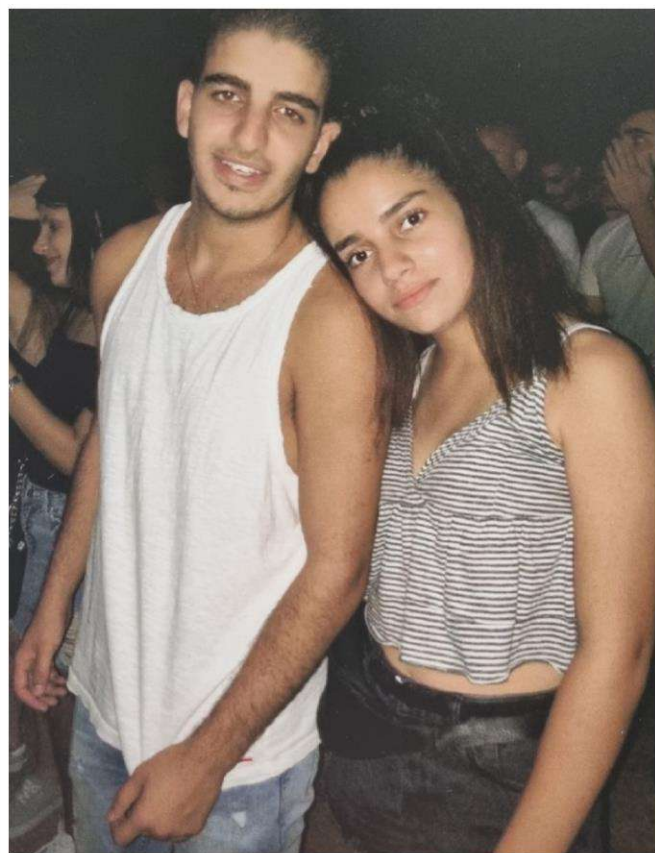
אינסוף סרטונים וזיכרונות שלך
רוקד, שר ומשתגע וכמו תמיד
נתת לי חיבוק חזק והמשכנו.

אתה זוכר ? אתה זוכר את ימי
הזיכרון האלה ?

אתה זוכר שהיינו ביחד תמיד,
שזכיתי לספוג ממך ולהיות

לצידך, אתה זוכר ?

**נשמות תאומות-
עידו ונועה.**

עידודו שלנו,

הכרתי אותך בסה"כ 3 שנים, אבל לקח לי בדיוק שעה לדעת מי אתה... בנאדם
אוהב, מצחיק, מנומס, מכבד, פשוט בנאדם טוב. אני עדיין זוכר את השישי
הראשון שבאתי אליכם לארוחת שישי בבית, איך ישר דיברת איתי על כמה
שאתה שונא את מכבי והפזע, נו טוב אתה בית"רסט, וכמובן ווידאת ישר
שהיית לוחם בצבא ושאתי מספיק טוב כדי להיות החבר של אחותך הגדולה
ומספיק טוב כדי להיכנס למשפחה המדהימה שלכם.

קשה לכולנו עדיין להאמין שאנחנו צריכים לדבר עליך בלשון עבר, ובדיוק כמו
שדור כתב, זה פשוט סרט אימה שהשחקן הראשי בכלל שחקן של סרטי
קומדיה. אמנם הכרתי אותך יחסית מעט זמן אבל הספקתי ללמוד ממך המון,
וחוויון וחוויות שאני אישית לעולם לא אשכח.

כל הזמן רצה לי בראש המחשבה שאולי הייתי צריך לנסות לדבר איתך יותר,
להקשיב לך יותר.. זה משהו שלא יניח לי כנראה לעולם. אני מצטער עידודו, כמו
שכולם מבקשים את סליחתך, אני מצטער שלא התקשרתי אליך במוצש אחרי
הרגילה ושלא דיברתי איתך או לפחות הייתי מנסה להכין אותך לשלב הזה
בצבא.

בשבעה שמעתי הרבה איך שחיכית וציפית כבר לחתונה של אחותך ושלי, כמה
רצית לחגוג איתנו ולשמוח ולשתות בכמויות ולא לזכור כלום מאותו ערב, איך
רצית שנארגן לך וכל החברים שלך שולחן אבירים שיהיה באמצע, בין כולם.
אבל מה נעשה עכשיו תמיד לי? מי ירים אותי על הכתפיים, מי ידאג שאני ישתה
כל הערב, מי יצחיק את אחותך כל פעם שהיא רק רואה את העיניים שלך? מי
תמיד לי, מי??

אני כאן מנסה ואמשיך לנסות ולשמוח בעיקר על אחותך, שהיא תחזור לצחוק
ולחייך, אבל אני מבטיח לך שאני אעשה כל מה שאני יכול כדי לשמור על אבא
שלך, אמא שלך, נועה וניצן. אני מבטיח לנסות.

אוהב אותך אחי הקטן,
שיראל

שיראל, בן הזוג של אביב,
אחות של עידו.

הגר אפורי, דודה של עידו

דודי שלי,
אני הולכת לבכות לך.
תהיה חזק למעלה,
געגועי הם כמו הכוכבים,
הם מופיעים בלילה ולא נגמרים.

הגיע תורי גם להגיד לך את שלי,
אנחנו מרגישים נשמות, בלי.
אנחנו כל כך חסרים אותך,
אני מרגישה אותי בד ,

אנחנו מאוד משתדלים
להמשיך כפי שביקשת, ולבחור בחיים.
ויחד עם זאת, כל הזמן, מתנפצים כמו הגלים ומתפרקים.

לא מבינים את בחירתך ,
ואנחנו תקוה שטוב לך ,
איך גן עדן זכה בד ,
ואנחנו איבדנו אותך .

ביקשת שלא נהיה עצובים,
ביקשת שנמשיך את החיים,
ביקשת שנמשיך להיות שמחים,
ואנחנו כל בוקר מחדש מנסים.

ביקשת שנמשיך לחגוג ,
ביקשת שלא נהפוך את החיים למלחמת גוג ומגוג.

היית עבורנו ילד של פעם בחיים,
וסיפרנו עליך את כל הסיפורים,
אנחנו נתאסף היום משפחה וחברים,
ואנו תקוה שתצחק שם בעננים.
ביקשת שנחגוג את הרגע, ונעשה זאת ללא שום פגע .
ביקשת שנתחבק. ונאהב. ונעשה שטויות,
שננצל כל רגע של להיות.
אך השארת לנו מצבה עם אבנים ונרות ,
במקום לאפות לך היום
ליום הולדתך - עוגות .

ביקשת שלא נהפוך כל נמלה לבעיות,
ולא נבזבז זמן על לבכות ,
אתה בחרת למות אבל אהבת לחיות.

אז איך זה יכול להיות ?

בוחרת לחייך בתוך כל הכאוס הזה.
משתדלת לעמוד בזה.
זו מלחמה!!!!!!!

כן, זו מלחמה יום יומית.
בוחרת להמשיך את דרכך,
לחיות בשמחה,
לאהוב את הארץ,
לכבד את האדם.

אוהבת אותך.
מתגעגעת בטירוף.
עצוב לי בלב,
בנפש ובכל הגוף.

דודה שלך - הגר

הדוד ערן אפורי
בשנה לזכרו של עידו ז"ל

יזכור

יזכור עם ישראל את הנפש הטהורה של **עידו כהן**
שהלך לעולמו בטרם עת.

נזכור את הילד המדהים, עם העיניים הגדולות,
נזכור את צחוקו המתגלגל ואת אהבתו לכלבים...

נזכור את צניעותו, את בישנותו הכובשת,

נזכור את נפשו העדינה שלא יכלה להכיל.

נזכור את הנער השנון, בעל הידע הנרחב

בהיסטוריה ובפוליטיקה.

נזכור את הנער שהיה כאח לילדנו,

את אהבתו ודאגתו לשלומם של סבא וסבתא.

נזכור את הריקודים והשירה עם אחיותיו בימי שישי,

את אהבתו אליהן ודאגתו הרבה.

נזכור את הברכות ביום שישי, את המאכלים שאהב

את הציונות ואהבת הארץ שספג בבית אבא.

נזכור אותו עם הדגל, מוביל את כולם בשירה

חזקה הנובעת מאמת פנימית ושלמה.

עכשיו הוא איננו- עכשיו הוא מלאך

נזכור אותו כמו שהיה – ולעולם לא נשכח!

ענבל יגר, מורתו של עידו ז"ל, בבית ספר ה'מסורתי', בירושלים.

בשבוע שעבר הגיעו אלי שתי בנות מתוקות משכבת י'. ביקשו לדבר איתי. אמרו שמכינות אלבום הנצחה לעידו כהן. מיד החסרתי פעימה. ממש התקשיתי לקחת אויר. כאילו עוד לא ממש עיכלתי את העובדה שעידו איננו. והרי עבר זמן. ובכל זאת כאילו רק אתמול הוא הרקיד ברחבה את כל השכבה

ושאג בקולו הכל כך חזק,
ולא התבייש לעשות שטויות ולהיות במרכז העניינים
ושר שירים מטופשים בטיול השנתי,
וישב אצלי בחדר באינסוף שיחות כי עידו לא ממש אהב ללמוד,
והיה הכי מקסים בעולם בפולין,
והתווכח על פוליטיקה
והיה מצחיק עד דמעות
ועם מלא הבעה בפנים
ובעיניו הגדולות היתה כל כך הרבה אהבה.
למשפחה שלו, לחברים שלו, לארץ הזו.

אז מה קרה שם ילד מתוק שכמוך?
ואיך החלטת לקבוע את מושבך הקבוע במקום שקט כל כך?
הרי אתה נועדת לכבוש את העולם באנרגיה הלא תאומן שלך.

נוח על משכבך בשלום תלמיד יקר שלי,
אזכור אותך לנצח.

דור פרנסה, בן דוד של עידו

תכירו זה עידו.
עליו לא תשמעו לא בחדשות ולא באינטרנט,
לא תמצאו שום תזכור עליו.
על חיליו מהסוג הזה לא שומעים.

אל אני פה כדי שתכירו אותי.
עידו היה לוחם בחיל השריון
ביום רביעי האחרון הודיעו לנו שעידו כבר לא איתנו.

עידו אח לשלוש אחיות מקסימות
ובן להורים נפלאים וקשובים
עידו גדל על אהבת הארץ, גדל על ערכים שלא מוצאים בכל בית.
עידו הפיל אהבה
עידו הפיל שמחה
הוא היה ממלא באור כל מקום שרק נכנס אליו.

עידו ידע להיות אובן קשבת לכל מי שרק היה צריך,
הוא תמיד ידע להגיד את הדבר הנכון בזמן הנכון.

אירוח במשפחה הזו היה דבר שבשגרה,
וכשאתה יודע שאתה מגיע לאירוח אתה יודע שעידו כבר ידאג למצב רוח.
עידו יחקה את עומר אדם בצורה הכי מציחיקה ומדויקת שתוכלו לדמיין.
וכשצריך, עידו יחליט שהוא שאולי מהפראמנט ויעצב את כולם מצחוק.

עידו ידקלם את הקרכה קשישי כמו קעל הבית
וינעל אותה עם ברכת המזון כאילו הוא כתב אותה בעצמו.

עידו אוהב את המדינה בעצמות
יום העצמאות היה קשקילו היום הכי שמח.
הוא תמיד דאג להניח את הדגל בכל מקום שיכל
וכמובן לצעוק תוך כדי כמה הוא אוהב את המדינה.

הבחור ידע הכל על פוליטיקה, ילד בן פו שמכיר את כל
ההיסטוריה הצבאית של ישראל על בוריה.
הדעות שלו היו מוצקות והוא תמיד ידע על מה הוא מדבר.

הוא עשה מכינה קדם צבאית וכהרגלו כבש את הלב של כל
מי שפגש.
במסע שמסכם את המכינה עידו הלך בראשו עם דגל ישראל
ביד.
עידו דאג לעצור כל כמה ק"מ ולהרים את המורל של כולם, תוך
נחישות לסחוף את כולם איתו.

כשמדברים על גבר מדברים על עידו

עידו היה מצטיין, הוא חלם להיות קצין.
הוא קיבל את הציונים הכי גבוהים במחלקה.
במסע הכומתה עידו היה מקדימה, ראשון.
ושוב עם דגל ישראל ביד
ושוב דואג לכולם.

עידו היה ילד כמו כולם, ילד של אמא ואבא.

זה סרט רע שהדמות הראשית בו לא קשורה אליו.

עידו השאיר חור שחור
חור עם מלא שאלות לא פתורות,
שאלות שילוו אותנו כל החיים.

עידודו, בן דוד יקר, אני אוהב אותך.
אני אזכור אותך תמיד.
דוד

גיא, חבר טוב של עידו מבית הספר

גיא פאקירו

27 באפר' 2020 • 🧑

היית לנו השמש
כולם קמו לכבודך שזרחת
הארת עלינו כשהיית בינינו
ועכשיו אתה מאיר מלמעלה,
אולי בעונה הבאה תשוב?
בזריחה או שקיעה הקרובה?
מחכים לך שתגע בנו שוב
שתחמם אותנו תקרב בינינו
שנלבש בחזרה שמחת חיים ואושר
שבחום שלך תעלים את כל העצב והגעגוע
שכואב.

אבל אולי אתה בעצם כוכב?
כזה שמנצנץ מבין השאר
שרחוק אבל מרגיש כל כך קרוב,
וכולם מסתכלים עליו,
כי כוכב כזה לא רואים לתמיד
ואז מגיע הרגע שהכוכב נופל,
כולם צופים בו
קופצים על רגליהם ומצביעים עליו,
כל אחד עם צביטה בלב,
לא יודעים להסביר למה עזב,
ממלמלים דברים תוך כדי,
ממשיכים עם הכוכב שנפל .

לזכרו של אהובנו והחבר הכי טוב שלי.
עידו כהן ז"ל.

יובל, חבר טוב של עידו מבית הספר

עידו אח שלי,

אורה אנש מיוחד, כאןק לא יהיה יותר בחיים, השמחה חיים
שעך היא קליל נחפסת כמה שאי אפשר עכבול אותה.

עפני שפגשתי אותך חשתי שאני חסר קושה ועושה שאני, קשנייה
שראיתי אותך הדנתי שלעתי, וגם לביתי.

עידו אחי, נהניתי מכך רגע איתך אם זה עשוי ביחוד קושה
באולובוס או כל מקום ציבורי אחר, נהניתי להפריע איתך
קשיורים ועשוי קברים שאל אחי לא עשה, אם זה עכבול
קמיקרופון של הקית ספר, או עשיר באמצע השיעור "כוכבי מרוס"
והשתלט על המצנן לביתה כמו שני קיקלזורים.

עם כל הפמול המצחיקה הזאת, אורה אנש קושר ורציתי שהיה
פשוט כיף עשתי איתך, ועדבר על נושאים שהם ליפה מצדך.

לכיתי עהיוג איתך, קכבאול, קקית ספר, קעקובי קגילועים. עפעמים
"ציו שהינו יחיד קקית ספר, ואז מנטיכים עכבאול/עקובי
ואחר כך יוצאים קערק וזה היה פשוט כיף!

והאחבה
אנהגי אור הכקובי שעך עמפמה, ענוצה שעי, עאיחוי, ההגיסרוג
שעך עמי שאורה אלהק הימה ענקית.

עידו, כמה רציתי שהיה בחגונה שעי שגעשה עי שמח
כמו שרק אורה יופע, כמה רציתי עהיוג בחגונה שעך! ערקוד
ועטיות ועשוי המון שמח כי הכי מניע עק.

אחי היקר, אני יופע טכס מקום שאעך אני אחשוב עעך, כי
הית קמול כע כק מרכצית קח" כוענו, אני עא אישכח
אורק עעועם כי פשוט אי אפשר.

אני אלהק אותך ומגליח תמיץ עכבול אותך.

אופז, חבר טוב של עידו מבית הספר

ע'צו אה שלי,
כפי שחור מילה פתאום עכשיו אהנו, השאר את כולו
החומר, בודדים ובעיקר עם החן שאמר שחנן נהג עם החן
ועם חנן לא נהג עשנו עשאל.
לא אשכח כפי נהג אתך, איך הנחתיך החוויה וכל
הניס שפנינו ביחד.
אני יודע מ'חנה, בן אהב עם שמת חייך הלופני,
תמיד נמצא במרכז העניינים והמיד מוביל וחריק צור
החורף עם הטווית שלך.
אני מאמין שכפי בן אהב חבר אמת כמו שאתה היית, אתה
יודע טוב.
אהב אתך תמיד חבר אהב שלי ועשאל ע'צו אשכח
אותך, אתה חשן מלובי וכך תהיה עשד.
#57 - ע'צו - ח'ר - 57 - אהלי ♡
- אהב סולל -

עברו כהן, האחד והיחיד.

הינני ממנה לכתוב עלייך כמה מילים מסכמות ואני אפילו לא יודע כמה להתייחס.

אני לא רוצה לכתוב מילה פרידה או אספר קצת על מי שהיית בשבועי ובשבועי רבים אחרים...

אני אפסי שלא להתחיל בחיוך המפוחד שלך, חיוך רחב וכל כך אמיץ שפגש את כולם, אף פעם לא התקומצתי באהבה והתייבשתי, תמיד נאצתי לפחד אותה בכל מקום שירק העצת אפיו!

אני תמיד נאצתי לשיטות ולשטות בלאבן בלי לחשוד יותר מדי, תמיד קינאתי בך על הביטחון והשטח הרב, כי מה זה שווה להכניס את החיים שלך בעלצק? החיים קצרים מדי לא?

לכתי לחבר אונק, אתה תאמיני, שמעבר לכל הבטחון שאני היה אפשר לפסס, היית אדם אורב, בן אדם בעל ערכים, חבר אמיתי וילד אורב ואורב במשפחה.

לכתי לשיטות אונק, לחיך, לשתות כמו משוגעים, לשתות אונק לשיחות נפש באמצע החיים על הא וכל זה, לאורב אונק, לחיך אונק, אצחוק ממך ואיך.

קצת הצניף של הדברים האלו יהיו מעשיו האצדייך...

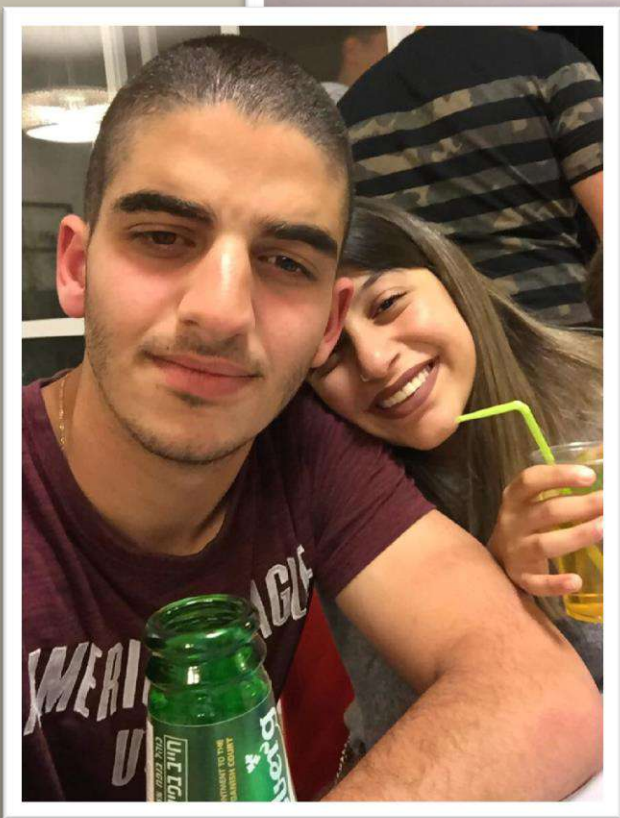
אתה כל כך חסר ואני כבר כל כך מתעצב, מחכה שתפיע אותי ותחזור כאילו לה עוד אחד מהשיטות הרגילים שלך...

לעולם תפיד אתי עידו כהן, כל צעד, כל החלטה, בכל איור, כל ערב וכל שבת.

אני אורב אונק, מתעצב ואתעצב תמיד,

נאסה ♡

(נני או פוזיקית עם תופס)

נועה, חברה טובה של עידו
מבית הספר

עומר, חבר טוב של עידו מבית הספר

עידו, עברו 30 ימים שהרגישו כמו נצח כאילו שעצרת את הזמן. כל יום אני חושב עליך, כל רגע כל שנייה כל רגע אחד של צחוק הופך אחרי דקה לעצב כי מה זה לצחוק בלעדיך, מה זה לצחוק אם לא אתה הצחקת אותי, אם לא אתה כאן לידי שנעשה שטויות ביחד שנהיה הצמד הכי חזק שצה"ל פגש. באמת שנגמרו המילים לתאר עד כמה הכאב גדול ופתאום כל הקלישאות באמת הופכות למציאות, לא חושב שאי פעם אני אוכל לעכל שאתה לא תחזור איזה יום אחד עם החיוך שלך, כל יום יש בי את התקווה שאראה אותך איזה יום אחד במקום שאהבנו לצאת, ובכל מקום שאני הולך יש לי צביטה בלב כי אני מבין שגם שם אתה לא נמצא ושואל את עצמי מתי אראה אותך שוב כי חאלס כמה אפשר כבר בלעדיך, חודש זה יותר מידי בשבילי אז כל החיים זה לא אפשרי בכלל. אף אחד לא יכול להבין מה זה להיות איתך 24 שעות 7 ימים בשבוע במשך חצי שנה שאוכלים חרא ביחד, בוכים ביחד, מרימים אחד את השני ברגעים הכי קשים בחיים, אבל תמיד שורדים וגם בהצלחה כי היה לנו אחד את השני, כוח שלא היה ולא יהיה לאף אחד אחר. עכשיו קצת נשארתי לבד, אבל לא באמת לבד כי תמיד תהיה חלק מהחיים שלי בתוך הראש, בלב, בנשמה כי חיינו אחד את השני תקופה ארוכה. אני לא באמת מצליח לדמיין את העתיד בלעדיך אבל חייב להמשיך ולסיים את כל מה שרצינו לעשות ביחד ובעזרת השם אעשה בשביל שנינו. מבטיח לזכור אותך כל החיים ברגעים הטובים ברגעים שפחות אבל כמו שאמרת אני ואתה מאז ולתמיד.

אני ואתה זה מאז ולתמיד.

עומר ליזמי

(15.8.19)

יותם, חבר טוב של עידו מבית הספר

עידו,

יש אנשים שאי אפשר לסכם.

יש דברים שאתה לא רוצה שהם יגמרו.

מי האמין שתיגמר לנו כל כך מהר?

מי האמין שלא תצחיק אותנו יותר?

מי האמין שנאבד אותך?

היית הבנאדם הכי שמח שהכרתי, הבנאדם הכי מצחיק שהכרתי, החבר הכי טוב שהיה אפשר לבקש,

היית אח שלי.

בכל מקום שהיית כולם ידעו מי זה עידו כהן, תמיד ראשון, תמיד הכי בולט, תמיד מרים את המורל.

היו בך ערכים שנדיר למצוא היום, המשפחה והחברים היו בשבילך מעל הכל, אהבת מדינה וארץ

ישראל הייתה לך בעצמות, בבית, במכינה ובצבא תמיד דאגת להניף את דגל ישראל בגאווה ולהדביק

את כל הסובבים אותך בציונות חסרת תקנה.

עידו אחי,

אזכור אותך תמיד! בצבא, בטיולים ובחיים.

אני אמשיך לאהוב, להתגעגע ולהנציח אותך לעד.

יותם

שיר שנכתב ובוצע ע"י חבריו למכינה, לזכרו של עידו

"לב מדבר" / אופק נחמה ונדב כהן

היה מנהיג אחד בכפר שכל הזמן צחק ושר
והחיוך, הוא לא ירד כי אין ייאוש בעולם.
ואיך אהב את המדינה,
נשאת נס בגאווה,
מוכן למות למענה,
בפיך רק דברי חכמה.

חצי שנה בלב מדבר איתך היינו,
רק בשמחה, תמיד אמר
ממך למדנו.
ואיך תמיד היית שם בשביל כולנו?
אז מה הסתרת שם בפנים? איך לא ראינו?
ולא נשכח אותך..

ואז הרע מכל קרה, הכפר קיבל את הבשורה.
השאלות הן לא מרפות,
לא נגמרות,
המשאלות.
שתחזור, ואם תחזור נשב ביחד נדבר על החיים שהסתיימו,
על אור גדול שנעלם.

ואם הלכת תן סימן,
כי בלי נשארנו.
מטח כבוד, נאום מג"ד, לא זאת דמיינו.
אתה אמרת שתחזור, ולא חזרת.
אז למה בשנייה אחת הכל נגמר?
ולא נשכח אותך..

תפילת יזכור

יִזְכֹּר עַם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנָּאֲמָנִים וְהָאֲמִיצִים, חֵילִי צָבָא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלְּוִחָמִים
בְּמַעֲרֻכּוֹת הָעַם, וְכָל אֲנָשֵׁי קְהִילַת הַמוֹדִיעִין
וְהַבִּטְחוֹן וְאֲנָשֵׁי הַמִּשְׁטָרָה אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמִלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגָּוִי הַטָּרוֹר.
יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וּבְאֵבֶל עַל זֵיו הָעֲלֻמִּים
וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.
יְהִיו חֲלָלֵי מַעֲרָכּוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנִּצָּחוֹן
חֲתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

פרויקטים להנצחתו של עידו

טורניר כדורגל לזכרו של עידו כהן במכינת "דרך ארץ"

צמידים שחולקו למשתתפים

מכינת "דרך ארץ" הקימה בית מדרש

לזכרו של עידו כהן ז"ל

זהו בית מדרש להגות יהודית, מסורת ישראל,

ציונות, אהבת הארץ והמדינה.

בית המדרש יהיה פתוח להרצאות וסמינרים.

דרך ארץ **ניצנה** **הסוכנות היהודית לארץ ישראל**
Jewish Agency for Israel

**"להיות בשמחה,
לאהוב את הארץ,
לכבד את האדם"**

**הנכם מוזמנים
לחנוכת בית המדרש
על שם עידו כהן ז"ל**

**בתאריך ה 11/2/21
במכינת דרך ארץ שלוחת ניצנה**

לז"ז -

16:00-סדנא חינוכית בנושא אובדנות
18:00-טקס חנוכת בית המדרש
18:30-ארוחת ערב חגיגית
19:30-ערב שירה

להיות בשמחה,
לאהוב את הארץ,
לכבד את האדם.

"משפטים שרשמו חניכים מהמכינה"

הקטע הבא מורכב ממשפטים של כל החניכים במכינה של עידו.
עידו, היית ההומוריסט הכי גדול שהכרתי, היית החיוך שלי על הפנים כשהייתי ממורמרת.
היית שירה ואנרגיה. לקחתי ממך המון- היית מודל לחיקוי בשבילי ודמות להערצה, כולם הלכו בעקבותיך, היית מנהיג.
היית סמל של משהו ששונה ממני, שיש לי כל כך הרבה מה ללמוד ממנו. בן אדם גדול עם הרבה אומץ, אני אוהב אותך כאח.
לקחתי ממך את יכולת התבטאות שלך, הביטחון העצמי שלך והלמידה האין סופית שלך בכל הנושאים שעניינו אותך.
תמיד עמדת על שלך, אהבת להתווכח, לפעמים גם אהבת לריב ולמרות שהיית מנהיג מטורף לא כולם תמיד הסכימו איתך.
לרגע אחד לא הסטת את דרכך מהערכים שחשובים לך.
לימדת אותי כריזמה מה היא. היית חכם בלשון המעטה. הדהמת אותי כל פעם מחדש עם הידע הנרחב שלך על כל ההיסטוריה היהודית. ידעת גם הכל על פוליטיקה. היית ציוני והתפללת בכל בוקר. היית מדהים. כבוד ואהבת הארץ היו מחוברים אלייך כמו שתי הידיים שלך. אפילו במכתב ההתאבדות כתבת- "תשמרו על המדינה".
דגל ישראל היה הולך איתך לכל מקום. היית ההגדרה ל "דרך ארץ".
לימדת אותי להעריך יותר את מה שיש לי ולנצל כל רגע שאפשר עם האנשים שאני אוהבת. למדתי ממך מה זה להיות שמחה. למדתי לא לוותר ושאני יותר חזקה ממה שנדמה לי.
היית שותף לדרך וחבר לשאוב ממנו ערכים. היית חלק גדול בשבילי במכינה. היית הבנאדם לדבר איתו שקשה. כי תמיד ידעתי שתעודד אותי ותצחיק אותי לא משנה מה קורה. לימדת אותי תמיד להסתכל על הצד הטוב של כל דבר ולצחוק עליו. היית כתף לרגעי משבר ואוזן קשבת.
היית משמח אותי כל פעם מחדש עם הבדיחות שלך. יכולתי ממש לשאוב ממך את שמחת החיים שהפצת. היית כמו קרן אור ופיזרת אהבה בעולם. היית שם כדי לעשות טוב לסביבה. הבאת איתך אור והיית מורגש בכל מקום. ותמיד כיכבת בכל התמונות והסרטונים.
לקחתי ממך את היכולת לגרום לאנשים לצחוק כי תמיד היית בראש להוביל ולהצחיק את כולם. זכית בתואר החניך הכי מצחיק של המכינה.
היית הבנאדם שליכד את המכינה, הדבק של כולנו.
הוא היה כוכב, המלך של ירושלים, חייל מצטיין, שטותניק לא קטן, מקור שמחה, קפה וסיגריות ברגעים קשים.
הוא היה מחזור ח' ניצנה.
תודה על כל מה שהיית בשבילנו, תודה על כל מה שלימדת אותנו, אפילו בלי לשים לב.

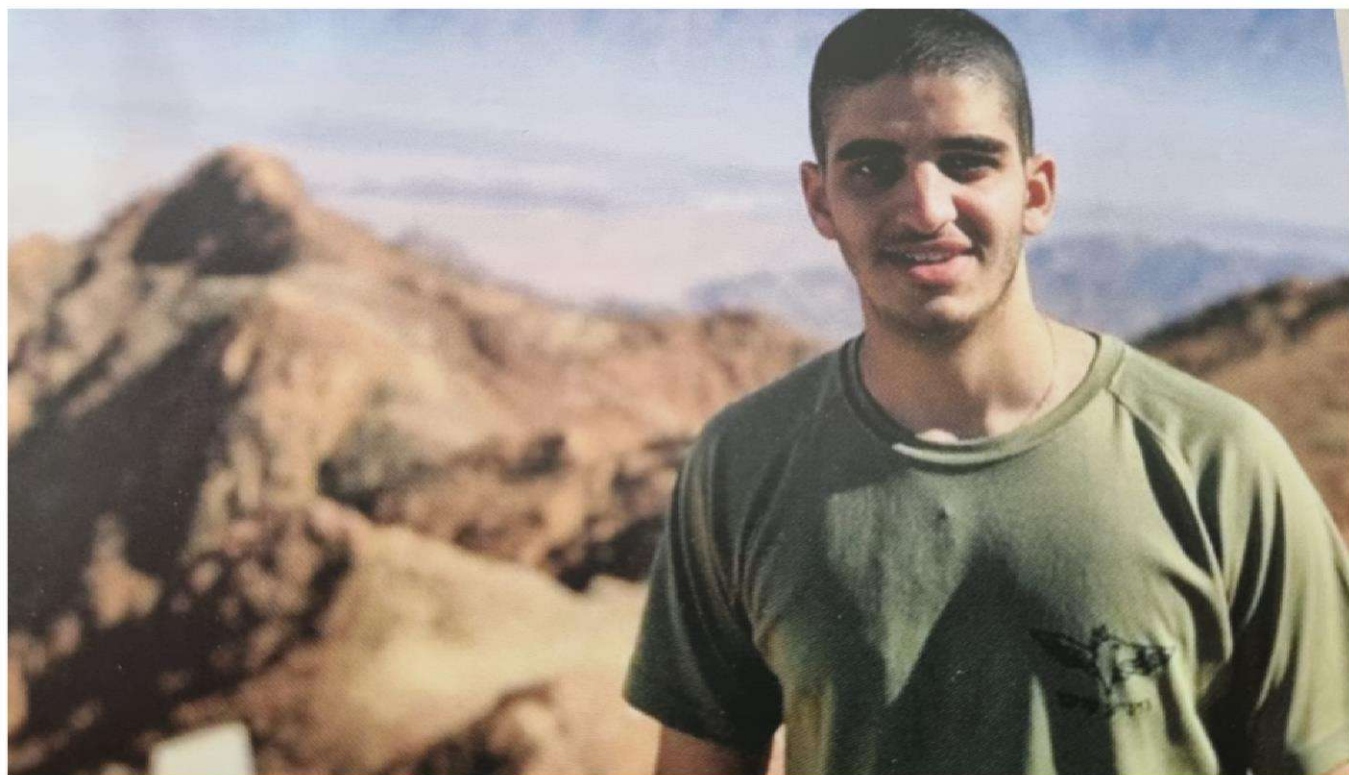
**”עידו אהוב שלנו, תישאר בליבנו
לעד. אוהבים ומאוד מתגעגעים,
משפחת כהן”**

**”עידו אהוב שלנו,
תישאר בליבנו לעד.
אוהבים ומאוד מתגעגעים,
משפחת אפורי”**

**”כשאדם אהוב- הופך לזיכרון,
הזיכרון הופך לאוצר...”**

**היית אדם עם חיוך של מלאך.
הותרת חיוך, נותרת מלאך.**

**"אלה שאהבנו לא
הולכים לאיבוד.
הם צועדים לצידנו
בכל יום..."**

**הכאב הוא לא ביום שאנחנו מתגעגעים
ליקירינו שהיו ואינם,
הכאב האמיתי הוא לחיות בלעדיהם,
כשהנוכחות שלהם מתקיימת רק בראש**

דברי התלמידות

אנו רוצות להודות למשפחת כהן על השיתוף בסיפור חייו של עידו כהן ז"ל.

נפל בחלקנו להכיר דרך הפרויקט, על אהבתו למסורת ישראל, לפוליטיקה, לערכים שגדל עליהם, והקשר הקרוב למשפחתו.

היה לנו הכבוד להיות חלק מיצירת ספר הזיכרון. מאחלות לכם המון בריאות ושתהיו חזקים.

הדר שחר,
ותמר ירמיהו,
בית הספר ה'מסורת', ירושלים.

דברי הסטודנטית:

**נפלה בחלקי הזכות להיכנס לפרויקט ההנצחה של חללי צה"ל.
בזמן כתיבת העבודה הרגשתי קשת רחבה של רגשות.
העבודה על עידו כהן ז"ל, חידדה אצלי את מהות החיים.**

**המפגש עם המשפחה המקסימה והמכתבים של יתר בני
המשפחה והחברים, הראו כמה עידו היה אדם מיוחד , וכמה
תחושת הפספוס צובטת. והחשיבות של ביצוע הפרויקט קיבלה
משמעות גדולה יותר.
האהבה העצומה לעידו נגעה לליבי, ותרמה לי באופן אישי.**

**מאחלת למשפחה ולחברים,
שיברכו מפי עליון.**

מירב מרדכי

**עידו יקירנו, אוהבים
ומתגעגעים בלי סוף.**

מלאך היית, ומלאך תישאר.